

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 05 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2021, declarat de inculpatul

Roșca Serghei XXXXX, născut la XXXXX, originar din s. XXXXX, r-nul. XXXXX, locuitor al mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, ap. XXXXX, cetățean al R. Moldova anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Drochia din 21.02.2019, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității;

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 02.03.2020 - 05.03.2021,
instanța de apel: 25.03.2021 - 07.07.2021,
instanța de recurs: 18.10.2021 - 17.11.2021.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 05 martie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Roșca Serghei a fost condamnat în baza art. 320¹ Cod penal la 4 luni închisoare, art. 320¹ Cod penal la 3 luni închisoare, și art. 320¹ Cod penal la 5 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Roșca S., în perioada din 11.01.2020 și până la 23.01.2020, cunoscând despre faptul că prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22.11.2019 a fost emisă ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, XXXXX XXXXX, conform căreia Roșca S. a fost obligat să stea departe de locuința și la locul aflării victimei XXXXX XXXXX și a copilului minor XXXXX XXXXX, la o distanță de minim 200 metri, excluzând orice contact vizual cu acestea, să nu contacteze victimele telefonic, prin corespondență, rețele de socializare, aplicații

telefonice sau în orice alt mod etc., intenționat nu a executat măsurile prestabilite, încălcând frecvent punctul trei, contactând și scriind numeroase mesaje victimei XXXXX XXXXX, astfel, cauzându-i un prejudiciu moral.

Tot el, în perioada din 11.01.2020 și până la 23.01.2020, cunoscând despre faptul că prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22.11.2019 a fost emisă ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, XXXXX XXXXX, conform căreia Roșca S. a fost obligat să stea departe de locuința și la locul aflării victimei XXXXX XXXXX și a copilului minor XXXXX XXXXX, la o distanță de minim 200 metri, excluzând orice contact vizual cu acestea, să nu contacteze victimele telefonic, prin corespondență, rețele de socializare, aplicații telefonice sau în orice alt mod etc., intenționat nu a executat măsurile prestabilite, prezentându-se, la 20.02.2020, în jurul orei 18⁰⁰, la grădinița nr. XXXXX, situată pe adresa mun. XXXXX, bd. XXXXX, XXXXX, care este frecventată de fiica sa minoră XXXXX XXXXX, cauzându-i victimelor un prejudiciu moral.

De asemenea, pe data de 21.02.2020, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a emis ordonanța de protecție în privința dnei XXXXX XXXXX și a copilului minor XXXXX XXXXX, pe un termen de 90 de zile, prin obligarea lui Roșca S.: - să stea departe de locuința și locul de aflare a victimei XXXXX XXXXX și a copilului minor XXXXX XXXXX la o distanță minimă de 200 m, excluzând contactul vizual; - să nu se apropie de locul de muncă a victimei XXXXX XXXXX, de grădinița frecventată de către copilul minor și de alte locuri frecventate de către aceste victime; - să nu contacteze prin telefon, corespondență poștală sau în orice alt mod victima; - să nu poarte armă albă. Deși, cunoștea despre interdicțiile menționate în ordonanță, Roșca S., în mod abuziv le-a încălcat. Astfel, pe data de 15.05.2020, aproximativ la ora 08³⁰, contrar interdicțiilor stabilite în Ordonanța de protecție din 21.02.2020, a venit la domiciliul victimelor XXXXX XXXXX și XXXXX XXXXX, din mun. XXXXX, bd. XXXXX, XXXXX, contrar voinței acestora, le-a însoțit până la stație, după care urcând cu ultimele în troleibuz, a inițiat un conflict.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Astfel, faptele inculpatului urmează a fi calificate în baza art. 320¹ Cod penal, ca neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis trei infracțiuni mai puțin grave, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, că în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, că art. 320¹ Cod penal prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani.

Astfel, ținând cont de circumstanțele stabilite, de pericolul social al faptei, de personalitatea inculpatului, instanța a conchis că îi va stabili pedeapsa pentru:

- episodul din perioada 11.01.2020 - 23.01.2020 (cauza nr. 1-617/2020, trimiterea mesajelor amenințătoare și jignitoare), o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis; instanța a ținut cont de caracterul amenințător și obscen trimise de către inculpat victimei;

- episodul din 20.02.2020 (cauza nr. 1-746/2020, întâlnirea la grădiniță), o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- episodul din 15.05.2020 (cauza nr. 1-1633/2020, incidentul din troleibuz), o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

De asemenea, instanța a ținut cont de locul public în care inculpatul a agresat verbal victima, dar și de faptul că deja era pus sub învinuire pe episoadele precedente și demonstrativ a sfidat în continuare caracterul obligatoriu a unui act judecătoresc.

Totodată, instanța a statuat că nu este oportună aplicarea altor forme de pedepse, cât și a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe motiv că inculpatul sistematic încălca restricțiile stabilite prin ordonanța de protecție, adică tratează încălcările sale ca pe un lucru firesc și nu percepe gravitatea acțiunilor sale. Mai mult, acesta își motivează acțiunile sale ca un lucru nobil, și anume din „dorința părintească”, însă în realitate amenința și teroriza victima. Prin urmare, doar pedeapsa privativă de libertate va fi în stare să reeduce comportamentul inculpatului și să atingă scopul legii penale.

3. Avocata Barbacaru Zinaida a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelanta a invocat că, instanța de fond nu a luat în considerație gravitatea infracțiunii comise, care conform art. 16 Cod penal este mai puțin gravă, persoana celui vinovat - fără antecedente penale, angajat în câmpul muncii, că inculpatul a recunoscut vina și cauza s-a examinat conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Instanța de fond nu a ținut cont de motivul infracțiunii - inculpatul a explicat atât la urmărirea penală cât și în ședința de judecată că nu a încălcat intenționat ordonanțele de protecție, pur și simplu îi era dor de copilul său, nu a dorit să facă nici un rău, a făcut-o din dorința părintească.

De asemenea, inculpatul la evidența medicului narcolog nu se află și în privința acestuia acțiune civilă nu a fost înaintată.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, inculpatul nu a executat intenționat măsurile stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, acțiunile acestuia încadrându-se în limitele elementelor infracțiunilor prevăzute de art. art. 320¹ Cod penal.

Conform art. 2 al Legii nr.145 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, noțiunea de ”violență în familie” semnifică acte de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privința altui membru al aceleiași familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral.

Așadar, sunt nefondate alegațiile apelantului, precum că Roșca S. nu a încălcat intenționat ordonanțele de protecție, pur și simplu îi era dor de copilul său, nu a dorit să facă nici un rău, a făcut-o din dorința părintească, căci de fapt în realitate amenința și teroriza victima.

La individualizarea pedepsei penale, instanța de fond corect a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Infracțiunea prevăzută de art. 320¹ Cod penal prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani. În corespundere cu prevederile art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Aplicând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, instanța de fond a stabilit noile limite minime și maxime a pedepsei prevăzute de art. 320¹ Cod penal, cu care a operat la stabilirea pedepsei, și anume închisoare de la 3 luni până la 2 ani.

În speța, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond în mod întemeiat a ținut cont de sistematicitatea și gravitatea infracțiunilor săvârșite pe art. 320¹ Cod penal (pe trei episoade - episodul din perioada 11.01.2020 - 23.01.2020, episodul din 20.02.2020, episodul din 15.05.2020), de motivele acestor fapte, de persoana celui vinovat, inclusiv de faptul că anterior a fost condamnat (revendicare f.d. 27, vol. I), de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Mai mult, inculpatul nu a întreprins măsuri concludente în vederea remedierii situației constatate de instanță în procesul aplicării măsurilor de protecție față de victimele violenței în familie și în pofida interdicțiilor aplicate de instanță sistematic încălca restricțiile stabilite prin ordonanțele de protecție, respectiv nu a conștientizat ilegalitatea și gravitatea acțiunilor sale, tratând încălcările sale ca pe un lucru firesc.

Subsecvent, pe episodul din perioada 11.01.2020 - 23.01.2020 (cauza nr. 1-617/2020) inculpatul trimitea mesaje amenințătoare și jignitoare, iar pe episodul din 15.05.2020 (cauza nr. 1-1633/2020, incidentul din troleibuz), inculpatul în loc public a agresat verbal victima, fiind deja pus sub învinuire pe episoadele precedente și demonstrativ a sfidat în continuare caracterul obligatoriu a unui act judecătoresc.

Circumstanțe ce atenuază sau agravează răspunderea penală, nu au fost stabilite.

Potrivit revendicării, inculpatul anterior a mai fost tras la răspundere penală (f.d. 27, vol. I).

Din aceleași considerente, solicitarea apărătorului de aplicare a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în privința inculpatului se v-a respinge, or, pedeapsa solicitată nu va constitui un remediu eficient în atingerea scopului pedepsei penale, conform prevederilor art. 61 Cod penal și anume, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, prevenirea comiterii unor noi infracțiuni atât de către acesta cât și de alte persoane, precum și prevenirea cazurilor de eschivare cu rea voință a condamnaților de la executarea pedepselor non-privative de libertate, existând un dubiu rezonabil că o asemenea pedeapsă va fi ignorată și nu va fi executată de către inculpat.

În asemenea condiții, lipsa unei atitudini prompte din partea instanței de judecată, ce s-ar putea manifesta prin neasigurarea principiului aplicării unor pedepse echitabile și prin neasigurarea punerii în executare a hotărârilor cu caracter penal, ar crea o stare de insecuritate socială cu consecința pierderii încrederii în sistemul judiciar, slăbind astfel autoritatea Legii, în sensul respectului față de aceasta și a fermității aplicării ei, și

nu în ultimul rând, împrejurarea că asemenea fapte neurmăte de o ripostă fermă a societății ar încuraja climatul infracțional și ar crea în rândul persoanelor predispuse la comiterea infracțiunilor un sentiment de impunitate față de normele represive și impresia că pot persista în sfidarea Legii, a ordinii de drept și a regulilor firești de conviețuire socială, rămânând nepedepsiți pentru faptele ilicite comise și chiar favorizând recidivarea acestora.

La stabilirea pedepsei date, s-a luat în considerație recunoașterea vinei de către inculpat, atitudinea inculpatului față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și de principiile morale și de faptul că anterior instanțele de judecată i-au acordat inculpatului șansa de a se corecta, prin emiterea ordonanțelor de protecție în privința membrilor familiei sale, însă inculpatul careva concluzii pentru sine nu și-a făcut, nu a pășit pe calea corectării și reeducării săvârșind noi infracțiuni.

Totodată, prevenirea și combaterea violenței în familie fac parte din politica națională de ocrotire și sprijinire a familiei și reprezintă o importantă problemă în societate. Pentru consolidarea, ocrotirea și sprijinirea familiei, pentru asigurarea respectării principiilor fundamentale ale legislației cu privire la familie, recunoscând faptul că realizarea siguranței membrilor familiei constituie elementul-cheie în prevenirea violenței domestice, faptul că violența în familie afectează în mod disproporționat drepturile copiilor în familie, în situația când aceștia devin victime ale violenței în raport cu părinții agresori, organele abilitate în acest sens sunt obligate să întreprindă toate măsurile legale și necesare pentru a înlătura orice act de violență cu care a fost sesizat.

Respectiv, instanța de fond a ținut cont în mod justificat de natura relațiilor sociale la care s-a atentat în raport cu Legea nr.145 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie și constatările CtEDO sub acest aspect, condamnă acțiunile sistematice de nerespectare a măsurilor întreprinse de stat, în vederea protejării victimelor violenței domestice, comise de către Roșca S.

Astfel, soluția adoptată de către prima instanță în speța dată își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte inclusiv, ce ține de comportamentul său. De asemenea, la stabilirea pedepsei s-a luat în calcul amploarea și pericolul cu privire la neasigurarea măsurilor de protecție. Asemenea fapte în mod cert afectează relațiile din societate menite să protejeze dreptul la sănătatea persoanei, inclusiv la un mediu de conviețuire familial agreabil. Prin urmare, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului ce vine să prevină antrenarea viitoare în activități de același gen, raportat la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia, conduita bună a inculpatului anterior și pe parcursul cercetărilor.

Ori, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolare de societate, dar nu după cum solicită apelantul prin aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, având în vedere amploarea fenomenului violenței în familie și neglijarea de către agresori a măsurilor de protecție stabilite de către instanțele de judecată, respectiv și eforturile întreprinse de autoritățile statului pentru a diminua numărul de astfel de infracțiuni, totodată, ținând cont de consecințele distructive asupra psihicului membrilor familiei agresorului, de atitudinea inculpatului în vederea conștientizării faptei comise.

În cazul dat, urmează a fi luat în considerație și faptul că, deși inculpatul a cunoscut despre emiterea ordonanțelor de protecție, acesta a încălcat obligațiunile prevăzute de ordonanțele de protecție în mod intenționat de trei ori.

Referitor la gravitatea faptelor comise se impune de a menționa că prejudicierea relațiilor sociale cu privire la sănătatea persoanei sau la viața persoanei și cu privire la neasigurarea măsurilor de protecție, are consecințe cu un pronunțat caracter grav, reprezentând una din cele mai importante probleme sociale, cu atât mai mult că aceasta reprezintă tendințe ascendente.

Subsecvent, în asemenea situații pentru a fi atins scopul legii penale, urmează a se interveni mai prompt, cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

5. Inculpatul Roșca Serghei a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, inclusiv munca neremunerată în folosul comunității.

Recurentul a invocat că, este divorțat de soție, și locuiesc separat. A încălcat ordonanța de protecție, deoarece îi era dor de copil. Nu a dorit să facă niciun rău, a făcut-o din dorința părintească. De cele comise se căiește.

Instanța a motivat stabilirea unei pedepse cu închisoarea și prin faptul că anterior a fost condamnat, însă acest argument este o eroare de fapt, care a dus la o individualizare greșită a pedepsei, deoarece nu poate fi interpretată în agravare săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, dacă antecedentele penale au fost stinse.

Instanțele nu au dat o apreciere conchisă lipsei pretențiilor din partea victimelor, fapt, care urmează a fi apreciat ca o circumstanță ce diminuează gravitatea fetei imputate.

Fiind stabilită o pedeapsă cu închisoarea - cea mai aspră pedeapsă în acest caz, însă nefiind argumentată cu claritate neaplicarea unei pedepse mai blânde, non private de libertate, precum orele de muncă neremunerate în folosul comunității, sancțiune prevăzută de norma penală imputată, sunt de părerea că nu va fi atins scopul impus de legislator, generând în acest caz o reacție de neeficiență a scopului pedepsei penale din partea inculpatului, cât și ură și dispreț a mecanismului de aplicare a legii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat, pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că

împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina și a solicitat judecarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, dar a comis trei infracțiuni mai puțin grave, anterior a mai fost condamnat, deci anterior instanțele de judecată i-au acordat șansa de a se corecta, prin emiterea ordonanțelor de protecție în privința membrilor familiei sale, însă careva concluzii pentru sine nu și-a făcut, nu a pășit pe calea corectării și reeducării săvârșind noi infracțiuni, nu a întreprins măsuri concludente în vederea remedierii situației constatate de instanță în procesul aplicării măsurilor de protecție față de victimele violenței în familie și în pofida interdicțiilor aplicate de instanță sistematic a încălcat restricțiile stabilite prin ordonanțele de protecție, respectiv nu a conștientizat ilegalitatea și gravitatea acțiunilor sale, tratând aceste încălcări ca pe un lucru firesc, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent, o pedeapsă penală mai blândă decât cea stabilită, ar fi inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cu persoana inculpatului, cât și cu scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub

aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar a acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Roșca Serghei XXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 05 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2021, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 17 decembrie 2021.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Victor Boico